

Nu tot ce intră la Spam e *disposable*

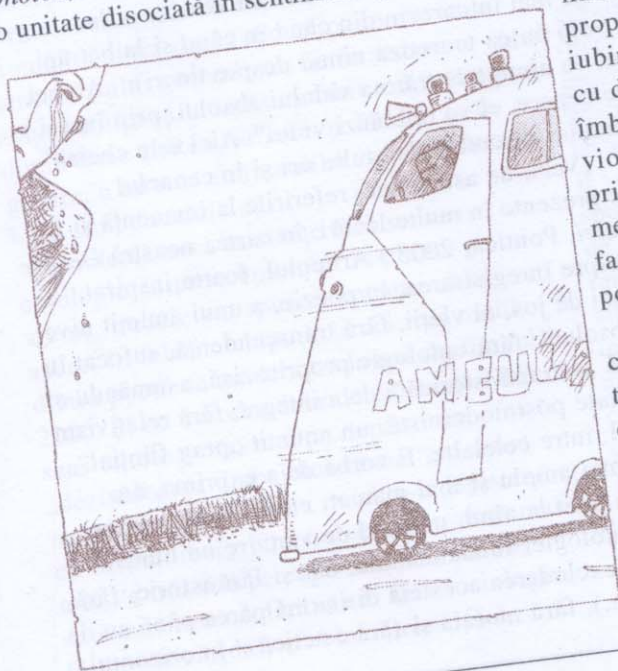
Mihai VIERU

„Recursul la E.E. Cummings în experimentul *Spam* al lui Grigore Șoitu îi dă o culoare aparte texturii volumului, un parfum de perplexitate pe care, în literatura noastră, nu l-a încercat nimeni, dar care, acum, cu tot mai accesibila tehnică multimedia, poate fi ușor inteligibil de către, să spunem, targetul tânăr al literaturii contemporane fiind în același timp și un pandant al *pun-urilor* călugărești medievale.“

Asistăm la o trecere în cotidian a poeziei lui Grigore Șoitu prin cea mai recentă apariție a sa *Spam* (Ed. Brumar 2007), o metamorfoză care nu privează limbajul poetic de lirismul inițial, ci numai îl ascunde aparent în spatele ultratratului limbaj multimedia. În același timp Grigore Șoitu accesează o rostire simplă, o viziune care nu face paradă de retorică și nici nu pune ca suport tehnic imagini legate de predicății și determinanți alternativi, ci se rezumă la enumerări fractând imaginea în detalii fără o legătură anume: „*copacii mai aveau/ ceva în ei/ copiii se întorceau la/ mamele lor/ cu ghiozdanele pline/ eu așteptam pe calea ferată un tren/ care nu avea nimic/ personal cu mine*“. Sigur că imaginea capătă efect dramatic, metafora întreruptă de vorba comună dă un reverb violent în ochii lectorului care caută să pătrundă în imaginea bruiată a universului poetic expus de Grigore Șoitu, cam cum s-ar prinde paradisul cu purici: „*cu textura neagră/ motorina umpluse șanțul/ ...tu erai prinsă/ într-o ambulanță cu/ girofaralbastru/ în tine locuia miruna/ cu trei luni înaintea/ de a se naște/ era o zi superbă/ .../ am ajuns la municipal/ cerul era plin de cearcăne/ lacrimile mele au spălat/ gardul metalic al spitalului/ ochiurile plasei pline de vopsea.../ m-am născut/ m-ai lăsat să-ți sărut/ mâna cusută/ pântecul mișcând/ mi-ai spus încet/ și zece paturi erau/ așintite asupra noastră/ am fost liniștită/ din clipa în care te-am văzut ieșind/ viu din mașină*“.

Interesantă este, până la urmă, maniera de a compara navigatul pe internet cu accidentul și sala terapiei intensive cum toate acestea ar fi universuri intersectate pe aceeași metodă de fractare enumerativă: „*armezii/ tastatura/ încărcii/ literele/ până la/ refuz.../ se aud/ click-uri/ răzlețe/ cabluri/ translucide/ prin care/ limfezii/ fericit/ switch-uri simple/ legate/ de vene/ .../ perfuzii/ tastezi cu dosul/ palmei/ în răcoarea/ perfidă/ negru/ pe margini/ atent la/ degetul/ tăiat*“.

Recursul la E.E. Cummings în experimentul *Spam* al lui Grigore Şoitu îi dă o culoare aparte texturii volumului, un parfum de perplexitate pe care, în literatura noastră, nu l-a încercat nimeni, dar care, acum, cu tot mai accesibila tehnică multimedia, poate fi ușor inteligibil de către, să spunem, targetul tânăr al literaturii contemporane fiind în același timp și un pandant al *pun*-urilor călugărești medievale. În fapt, dincolo de ciclurile volumului, așa cum apar ele aspectate (l.o.l.) întrucât nu există o împărțire formală sau grafică, fiecare poem în sine este un experiment jucat între limbajul simplu, detaliu detaliului, metaforă fractată și limbaj de suport media. O mixtură/ un *blending* de formule ale informalului cotidian, românzate fonetic și grafic, simboluri ale singurătății și luptei: saladin, dialoguri ciuntite cu prescurtări, derizoriul folosit pe post de suport al captării atenției, scrisorile de iubire către Manuela din care transpare sentimentul privit prin starea de singurătate, @-uri, adrese de e-mail, limbaj extrem de *messenger*, semne de exclamare și toate învăluite sub o tensiune de solilocvii fără patrafir, o împărțire sub formă de *sharing photos*, o împreunătate risipită pe tablouri, o unitate disociață în sentimente puse pe

lung și în poezii pe lat, epistolare poetice în proză, un umor acid autopersiflant, numele prietenilor poeți transformate în nume de maneliști, poate unul dintre exercițiile cele mai cinice, mai suculente și truculente ale bășcăliei scrisului postdecembrist, peste care nu putem trece: *sorin dinco* – *vali puternicu*, *george vasilievici* – *mădălin minune*, *grigore şoitu* – *emil ciupalacu*, *mircea țuglea* – *alexandru dinamită*, *ionuț chiva* – *silviu pustiu*, *dan coman* – *gigel iubitu*, *tudor crețu* – *roberto ferrari*, *dumitru crudu* – *nelu medalion*, *marius ianuș* – *sile cămătaru*, *claudiu komartin* – *aurel batoză*, *ștefan manasia* – *jean incredibilu*, *robert mindroiu* – *șerban corleone*, *gili mocanu* – *sorinel extremu*, *bogdan perdivară* – *robert arătosu*, *ioana nicolae* – *raluca rexona*, *dan sociu* – *leonardo bila*, *robert șerban* – *ioan incredibilu*, *răzvan țupa* – *felix ciupanezu*, *adrian urmanov* – *adrian de aur*, *alexandru vakulovski* – *toni lazarov*, *mihail vakulovski* – *titus lazarov etc.* Acest exercițiu de detașare comică este unul viabil și comun inteligenței autopersiflante la îndemâna tinerilor scriitori cu mențiunea că aruncarea în derizoriu a individualității nu presupune și aruncare în derizoriu a gravului act poetic și că acesta nu se poate asfixia în limbajele suport pe care le folosește spre a propensa metafora și frumosul, detaliul și iubirea, miraculosul și metafizica, relația cu divinul și mărturisirea (acestea îmbrăcând forme de la diafan până la violent). Ba dimpotrivă din aducerea în prim plan a derizoriului de interes mediatic plusează nonvaloarea acestuia față de actul lucid al scrierii și al actului poetic ca viață scrisă și autentic trăită. Grigore Şoitu propune un experiment care, chiar dacă aparent cunoscut lumii tinere, este înțesat de metaforă și trimiteri, de duișii exprimate violent și comun până la un punct. Dar nu trebuie să ne înșelăm: nu este vorba de sporovăieli ieftine, ci de trăiri sucombate și submise unui context care să facă inteligibilă atât metafora, cât și autenticitatea trăirii ei ca viață poetică.